

Op de boerderij

Onder een oude bloempot op een boerderij woonde de pissebed-familie Scaber. Vader Pieter en moeder Patricia, hun dochters Pia en Petra en hun kleine broertje Peter. Het was er lekker vochtig en donker. Precies zoals pissebedden het fijn vinden!

Elke ochtend kroop vader Pieter als eerste naar buiten om te kijken of de kust veilig was. Hij hield alles goed in de gaten: de schapen die loom in de wei lagen, de koeien die met hun grote poten op het gras stampten, en de kippen... vooral de kippen!

“Kippen zijn gevaarlijk voor ons,” zei Pieter altijd. “Ze zijn snel en ze zien ons als een lekker hapje.”

Moeder Patricia zorgde voor het ontbijt: een heerlijke mix van vochtige bladeren, stukjes hout en wat kruimeltjes. Pia en Petra hielpen haar meestal. Ze rolden kleine kruimels en andere, kleine dingen die eetbaar waren naar hun huis onder de bloempot.

Peter, de jongste, was een heel nieuwsgierig ventje. Hij wilde altijd op avontuur. “Mag ik vandaag verder dan de regenpijp?” vroeg hij op een ochtend.

“Niks ervan, kleintje,” lachte Patricia. “Daar lopen de kippen vaak. Blijf maar mooi dicht bij huis.”

Gelukkig was er op de boerderij ook een vriendelijke waakhond. Hij heette Max. Hij blafte altijd als er vreemde mensen op de boerderij kwamen. Maar voor de pissebedden had hij een zwak.

Soms, als hij languit lag te slapen in de zon, kroop de hele familie Scaber door zijn dikke vacht, op zoek naar eetbare dingen. Max vond het best. Hij snuffelde en kwispelde even en viel dan weer in slaap.

Op een dag verzon Peter toch stiekem een plannetje. Terwijl iedereen bezig was met het opruimen van oude bladeren en zo, glipte hij weg. Hij kroop onder het hek door, richting het kippenhok. Daar lag een hoopje gemorst kippenvoer. Dat rook zó lekker!

Maar... net toen Peter bij de korrels was, hoorde hij een luid: Tok tok tok! Een grote bruine kip met scherpe ogen kwam aan gestormd. Ze had hem gezien!

Peter verstijfde van schrik. Hij probeerde zich zo klein mogelijk te maken.

Gelukkig kwam Max net op dat moment langs. En de pissebedden ook. Ze zagen de kip rennen en Peter blafte hard: Waf! Waf! Waf! De kip schrok, fladderde weg en Peter kon snel terug naar huis rennen. De familie Scaber sprak de hoofd-kip aan over het gedrag van de bruine kip.

Ze beloofde beterschap en de bruine kip kreeg er van langs.

Thuis was iedereen dolblij dat Peter ongedeerd was. Vader Pieter gaf hem een serieuze blik. “Wat heb ik je nou altijd gezegd over de kippen?” “Ik weet het,” zei Peter met tranen in zijn ogen. “Ik zal voortaan beter luisteren.”

Die avond kroop de hele familie dicht bij elkaar onder de bloempot. Ze luisterden naar het geritsel van de wind door het gras en het zachte geloei van de koeien in de verte. “Wat een avontuur,” fluisterde Patricia. “Ja,” zei Pia. “Maar gelukkig hebben we Max.” En terwijl de maan over de boerderij scheen, viel de familie Scaber tevreden in slaap. Veilig en warm in hun huisje onder de bloempot.

Copyright: Fons Sleijpen